

דעם רבינ'ס אעסיות

ספורי מעשיות משנים קדמוניות
מרבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב
זיע"א

המעשה עם הבחינות
בלשון הקודש - ואידיש

מעשה ג'

מחיגר (3) סוף

גליון 50

שבת שלום ילדים יקרים!

לא כן אנחנו, עם ישראל קדושים, ש'הטוב ש'לנו הוא אמת ונצחית, ויש לנו תקנה יהיה איה ש'יהיה, כי באמת בפנימיתנו יש בנו טוב, וכל הרע זה רק כמו לכלוך ש'נאחז בנו, כמו ש'כתוב ב'ליקו"מ ע"ח תנינא: "ואיה שהוא, אפלו אם נפל למקום שנפל, רחמנא לצלן, מאחר ש'מחזק עצמו במה שהוא, עדין יש לו תקנה לשוב ולחזור אליו יתברך".

ואיה אפשר להשמר מהלא טוב שלא יזיק לנו? על ידי התורה, שהיא עץ חיים למחזיקים בה. התורה היא האילן ש'כל כך מאים על השדים, כמו ש'רבנו מספר: "ויש אילן, שאם היה אותו האילן נשקה - לא היה נשאר ממנו כלום". התורה מדריכה אותנו בחיי היום יום, איה להתנהג בכל דבר, ש'השדים והקלפות לא יהיה להם שליטה עלינו כלל. כל הלכה, כל למוד בתורה זה שמירה. הנעגל וואסער בבקר, התפלה, כל ברכה ודבור של קדשה, זה הורג את הקלפות. לכן הם עומדים וחופרים יום ולילה שלא יגיע מים לאילן, כי אם יפרח אילן החיים, ש'זה התורה הקדושה, ימותו הם...

את הפגיעה והנזק של השדים לבריות, מכנה רבנו: "ליצנות" שהיא קלפה איומה ונוראה, כי הליצנות גורמת ש'דברי התורה לא יכנסו ללב, והצדיקים האמתים מזהירים אותנו להתרחק מכל מיני ליצים, ש'זה אולי מעגן ומצחיק באותו רגע לשמע את דבריהם, אך הנזק הנגרם מדברי ליצנות אי אפשר לתאר, ש'זה עקר דרכם של השדים שעושים ליצנות.

ה' יתברך יזכנו לדבק בדרך התמימות, כמו התם, ש'דרכו היה לומר: "רק בלי ליצנות". ונזכה ללכת בדרכי התורה הקדושה, ולא נסור ממנה זמין וש'מאל, אמן.

שבת שלום ומברך!

בהמשך המעשה השביעי, רבנו מספר על השני אלה הרים, ש'שם נמצאים השדים. להרבה אנשים זה נושא שהוא מעבר להבנה, ולא מדברים מזה כלל, אך אם רבנו ז"ל מדבר ומאריך בזה, זה בודאי לא סתם.

במקומות אחרים רבנו קורא לשדים: הלא טוב, "די נישט גוטע", אפשר לומר ש'זה כל הענין ש'להם ש'במהותם הם אינם טובים, להפך מיהודי, כי זה ידוע ש'כל יהודי הוא טוב במהותו הפנימית, כמו ש'ה' הוא טוב לכל, והתורה טובה היא מכל סחורה, אז גם עם ישראל הוא טוב, כי קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל חד הוא, (זה דבר אחד), על כן ברור מעל כל ספק, ש'כל יהודי הוא טוב, ויש בו נשמה ש'חצובה מתחת כסא הכבוד, ומה ש'רואים שלפעמים אנשים מתנהגים לא טוב, זה כי הם עושים מעשים לא טובים, ובזה הם מכסים ומסתירים את הטוב שלהם, אך זה לא מי שהם באמת, רק הטוב שלהם נמצא בגלות, וכבוש בתאוות ובמדות הרעות של אמות העולם.

אך מול הטוב הנפלא הזה ש'יש בכל איש ישראל, יש את הלא טוב, ש'זה הס"מ הקלפות השדים והמזיקים, שהם לא טובים במהותם, וכל ענינם זה רק להרס ולהזיק ח"ו. כמו ש'רבנו מספר, שהם עושים ליצנות מי הזיק יותר, וכדומה, ואין שום תקנה לאחריהם, כי סופם יהיה "ולא נשארו מהם כלל, ונעשו כלא היו, אמן".

ספורי מעשיות משנים קדמוניות

מעשה ג – מ'הגר'

[פרק ה] ה'חכם' / ה'שדים' אינם מניחים להשקות ה'אילן' / ה'מדברים' / עושים 'ליצנות' / ה'עגול' / ה'ספר של השדים' / רק 'אמונה'

[א] פעם אחד היה חכם אחד! - וה'קיסר' מה'מדינה' [שכה גר שם אותו ה'חכם', היה 'אפיקורס גדול' ועשה את 'כל המדינה' ל'אפיקורסים']

והלך [אותו] ה'חכם' - וקרא את כל בני-משפחתו, ענה ואמר להם:

"הלא אתם רואים: שה'קיסר' הוא 'אפיקורס גדול', ועשה את כל המדינה [ל] 'אפיקורסים' - וקצת מ'משפחתנו', עשה גם-כן ל'אפיקורסים'. בכך: נפרש [עצמו] אל המדבר, כדי שנשאר בהאמונה בהשם יתברך!"

והסכימו עמו [ונתבצו לדבר הזה]!

ואמר ה'חכם' 'שם' [הינו: שהזכיר איזה 'שם' מן ה'שמות], והביא אותם אל ה'מדבר'! - ולא הוטב בעיניו 'אותו המדבר'!

ואמר [שוב] 'שם', ונשא אותם אל מדבר אחר! - ולא הוטב בעיניו גם-כן [אותו המדבר האחר]!

ואמר עוד [עוד פעם] 'שם', והביא אותם אל ה'מדבר אחר'! - והוטב בעיניו!

ו'אותו המדבר', היתה סמוכה אל ה'שני-אלף הרים' [הנ"ל - פרק ב אות ג; תחלת פרק ד]!

והלך [אותו החכם הנ"ל], ועשה 'עגול' סביבותם - שלא יוכל שום אחד להתקרב אליהם!

[ב] ויש 'אילן' - שאם היה 'אותו האילן' נשקה, לא היה נשאר ממנו [הינו: מן ה'שדים'], כלום! - על כן עומדים יום ולילה מאתנו, שחופרים [הקרע מסביב לה'אילן], ואינם מניחים 'מים' לה'אילן'!

ושאל אותו [השליח] מה'ענין': "למה עומדים יום ולילה [לחפר]? ביון שחופרים פעם אחד למנע המים, די [בזה] - שלא יוכלו המים להגיע לה'אילן'?"

השיב לו [ה'ענין']: [באשר] שיש [שנמצאים] בינינו [ה'שדים'] 'מדברים' [שמדברים כל הזמן]! - ו'אלו המדברים', הולכים ועושים מחלקת בין 'מלך זה' ל'מלך אחר'! - ועל-

ידייה נעשה 'מלחמה'! - ועל-ידייה נעשה 'רעידת הארץ'! - [ועל-ידייה] נופל ה'אדמה' שפביבות [מקום] החפירה! - [ועל-ידייה] יוכל לבוא מים לה'אילן! - על כן עומדים תמיד לחפר, כנ"ל!"

[ג] [ה'ענין] משיד לספר: וכשנעשה 'מלך' בינינו, עושים לפניו כל ה'ליצנות' ושמהים! - זה [ה'שד'] מתלוצץ: "איך הזיק 'תינוק', וה'יולדת' מתאבלת עליו!" - וזה [ה'שד' האחר] מראה 'ליצנות' אחרות! - וכן כמה מיני 'ליצנות'!

וכשה'מלך' בא בתוך השמחה [שנעשה שמח מאד] - הוא הולך ומטייל עם ה'שרי-מלוכה' שלו, ומנסה עצמו לעקר ה'אילן'! - כי אם לא היה ה'אילן' כלל, היה טוב לנו מאד!

ומחזק לבו מאד, כדי לעקר ה'אילן' בלו! - וכשבא אל ה'אילן', אזי ה'אילן' צועק מאד! - ואזי נופל עליו 'פחד'! - וחוזר לאחוריו.

[ד] [וממשיד ה'ענין] לספר: פעם אחד נעשה מלך חדש ביניהם [בינינו ה'שדים'] - ועשו לפניו 'ליצנות גדולות' כנ"ל - ובא בשמחה גדולה - ועשה לעצמו 'אבירות' לב' מאד - ואמר: "לעקר את ה'אילן' בלו לגמרי!"

ויצא לטייל עם שריו - וחזק לבו מאד, ורץ לעקר ה'אילן' לגמרי!

וכשבא אליו [אל ה'אילן'], נתן [ה'אילן' על המלך] קול גדול [צעקה גדולה]! - ונפל עליו פחד! - וחזר לאחוריו, ובא בכעס גדול, וחזר והיה הולך!

[ה] בתוך-כך נסתכל [ה'מלך הסדש הזה], וראה: 'בני-אדם' יושבים! [הינו: ה'כפת אנשים' [משפחות] של ה'חכם' הנ"ל [עם ה'חכם']].

ושלח [ה'מלך הזה] איזה אנשים מאנשיו [ה'שדים']: "לעשות להם כראוי, כדרךם תמיד!" [הינו: שזה ה'מלך' שלח להזיקם כדרךם].

וכיון שראו אותם, אותה המשפחה של בני-אדם הנ"ל [דהינו: המשפחה של החכם] - נפל עליהם פחד! - ואמר להם ה'זקן' [ה'חכם] הנ"ל [למשפחות]: "אל תפחדו!"

וכשנתקרבו השדים לשם [לה'חכם' עם אנשיו] - לא היו יכולים להתקרב אליהם, מחמת ה'עגול' הנ"ל שהיה סביבותם!

ושלח [ה'מלך] שלושים אחרים - ולא היו יכולים גם-כן [להתקרב אליהם]!

וְבֹא בַכַּעַס גָּדוֹל, וְהִלֵּךְ בְּעֶצְמוֹ – וְלֹא הָיָה יָכוֹל גַּם הוּא לְקָרֵב אֲלֵיהֶם!

וּבִקְשׁ [ה'מקלד] מִה'זִקְנִי [ה'סכסם]: "שִׁינִיחֵנוּ לַפָּנִים לְשֵׁם!"

וְאָמַר לוֹ [ה'מקלד]: מֵאַחַר שְׂאֵתָה מִבְּקִשׁ [אותים], אֲנִיחֵ אוֹתָךְ לַפָּנִים! – אָבֵל [ה'קוּת ש] אֵיךְ [ה'מקלד] שִׁינֵךְ הַמְּלִכָה יַחֲדִי, וְאֲנִיחֵ אוֹתָךְ [בַּעֲבוּר וְה] עִם עוֹד אֶחָד – לַפָּנִים!

וּפְתַח לָהֶם [ה'מקלד] 'פְּתַח', וְנִכְנְסוּ! – וְחָזַר וְסָגַר הָעֵגוּל!

אָמַר הַמְּלִיכָה לְה'זִקְנִי: "אֵיךְ אֵתָה בָּא לִישֵׁב עַל מְקוֹם שְׁלֹנּוֹ?"! – אָמַר לוֹ [ה'מקלד]: "מִפְּנֵי מַה הוּא מְקוֹמְךָ? הוּא מְקוֹם שְׁלִי!"

אָמַר לוֹ [ה'מקלד]: "אֵיךְ אֵתָה מִתִּירָא מִפְּנֵי?"! – הִשִּׁיב לוֹ [ה'מקלד]: "לֹאֹ!" – אָמַר לוֹ [ה'מקלד שוב]: "אֵיךְ אֵתָה מִתִּירָא!"

וּפָשַׁט עֶצְמוֹ [ה'מקלד], וְנִעֲשָׂה גָדוֹל מְאֹד עַד הַשָּׁמַיִם – וְרָצָה לְבָלְעוֹ!

אָמַר [לזו] ה'זִקְנִי: "אֶהְיֶה-עִלְפִּיכֶן אֲנִי מִתִּירָא כָּלְלִי! – אֵךְ אִם אֲנִי רוֹצֵה, תִּהְיֶה אֵתָה מִתִּירָא מִפְּנֵי!"

וְהִלֵּךְ [ה'מקלד] וְהִתְפַּלֵּל קִצֵּת – וְנִעֲשָׂה עֵב וְעָנָן גָּדוֹל [שְׁנַעֲשָׂה עֲנָנִים גְּדוֹלִים], וְהָיָה רַעְמִים גְּדוֹלִים – וְהָרַעַם הוֹרֵג אוֹתָם [מֵאֵד – הַשָּׁדִים]!

וְנִהְרָגוּ כָּל הַשָּׂרִי-מְלוּכָה שְׁלוֹ שְׁהָיו עִמּוֹ [עִם ה'מקלד הַזֶּה שֶׁל הַשָּׁדִים]! – וְלֹא נִשְׁאָרוּ, כִּי אִם הוּא [ה'מקלד], עִם הָאֶחָד שְׁהָיָה עִמּוֹ שֵׁם בְּתוֹךְ הָעֵגוּל!

וּבִקְשׁ אוֹתוֹ [ה'מקלד ה'מקלד] "שִׁיפְסַק הָרַעַם!" – וּפָסַק!

[ו] עָנָה הַמְּלִיכָה וְאָמַר [לְה'מקלד]: "מֵאַחַר שְׂאֵתָה אִישׁ בָּזָה – אֵתָן לָךְ [בַּמִּסְתָּה], 'סִפְרִי מִכָּל הַמִּשְׁפָּחוֹת שֶׁל שָׂדִים!"

כִּי יֵשׁ 'בְּעַל־יִשְׁמוֹת' [כַּמּוֹ: 'בְּעַל-שֵׁם'] שְׂאִינִם יוֹדְעִים רַק מִ'מִּשְׁפָּחָה אַחַת'. וְאָפְלוּ 'אוֹתָהּ הַמִּשְׁפָּחָה' [שֶׁהֵם יוֹדְעִים – גַּם-כֵּן] אֵינִם יוֹדְעִים בְּשִׁלְמוֹת!

אֲנִי אֵתָן לָךְ 'סִפְרִי', שְׂכֵתוֹב בּוֹ 'כָּל הַמִּשְׁפָּחוֹת' – כִּי אֶצֶל הַמְּלִיכָה כְּתוּבִים כָּלָם – וְאָפְלוּ מִי שְׁנוֹלָד, נִכְתָּב אֶצֶל הַמְּלִיכָה!"

וְשָׁלַח אֵת הָאֶחָד שְׁהָיָה עִמּוֹ, אַחַר הַסִּפְרִי! (הֵינּוּ: שִׁיחֵמְלִיךְ שֶׁל הַשָּׂדִים) שָׁלַח אֵת הָאֶחָד שְׁהָיָה עִמּוֹ בְּתוֹךְ הָעֵגוּל, אַחַר הַסִּפְרִי! – נִמְצָא: שְׁטוֹב עָשָׂה שְׁהִנִּיחַ אוֹתוֹ עִם עוֹד אֶחָד לַכַּנָּס, כִּי אִם לֹא, אֵת מִי הָיָה שׁוֹלָח! – וְהִבִּיא לוֹ הַסִּפְרִי!

וּפְתַח אֵת הַסִּפְרִי, וְרָאָה כְּתוּב בּוֹ: "אֶלְכָה-אֶלְפִים וְרַב־י רַבּוֹת מִשְׁפָּחוֹת שְׁלָהֶם!"

וְהִבְטִיחַ הַמְּלִיכָה [לְה'מקלד]: "שְׁלֹא יִזְיָקוּ לְעוֹלָם, אֵת כָּל 'מִשְׁפָּחָתוֹ' שֶׁל 'אוֹתוֹ הַזִּקְנִי הַנִּלְלִי!"

וַצִּוּה לְהִבִּיא כָּל הַפֹּאטְרֵעִיטִין [תַּמּוּנּוֹת] שֶׁל 'כָּל בְּנֵי-מִשְׁפָּחָתוֹ' – וְאָפְלוּ אִם יִהְיֶה נוֹלָד לָהֶם (אִיזָה 'לָד'), יִבִּיאוּ תִכְף הַפֹּאטְרֵעִט' [תַּמּוּנָה] שְׁלוֹ – בְּדִי שְׁלֹא יִהְיֶה נִזְזָק שׁוּם אֶחָד מִ'מִּשְׁפַּחַת הַזִּקְנִי!"

[ז] אַחֲר־כֵּן, כִּשְׁהִגִּיעַ זְמַנּוֹ שֶׁל הַזִּקְנִי לַפִּטְר מִן הָעוֹלָם – קָרָא לְבְנָיו, וַצִּוּה לָהֶם, וְאָמַר לָהֶם:

"אֲנִי מֵנִיחַ לָכֶם זֶה הַסִּפְרִי: וְהִלֵּא אֵתָם רוֹאִים שִׁישׁ לִי כַּח לְהַשְׁתַּמֵּשׁ עִם זֶה הַסִּפְרִי בְּקִדְשָׁה – וְאֶהְיֶה-עִלְפִּי-כֶן אֲנִי מִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ, רַק יֵשׁ לִי אֲמוּנָה בְּהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ – גַּם אֵתָם אֵל תִּשְׁמָשׁוּ בּוֹ!"

אָפְלוּ אִם יִמְצָא אֶחָד מִכֶּם, שִׁיּוֹכֵל לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ בְּקִדְשָׁה – אֶהְיֶה-עִלְפִּי-כֶן אֵל יִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ, רַק יִהְיֶה לוֹ אֲמוּנָה בְּהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ!"

[ח] [וְאַחֲר־כֵּן] נִפְטַר הַ'חֶכֶם! – וְהִלֵּךְ הַסִּפְרִי בִירְשָׁה, וּבָא לְבֶן-בְּנוֹ – וְהָיָה לוֹ כַּח לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ בְּקִדְשָׁה, רַק שְׁהָיָה לוֹ אֲמוּנָה בְּהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ, וְלֹא הָיָה מִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ – כַּאֲשֶׁר צִוּה הַזִּקְנִי!"

וְהַמְּדַבְּרִים שִׁישׁ בִּינֵיהֶם [בֵּין הַשָּׂדִים], הָיוּ מִפְתִּים אֵת 'נִכְד הַזִּקְנִי הַנִּלְלִי: "בְּאֲשֶׁר שִׁישׁ לָךְ בְּנוֹת גְּדוֹלוֹת, וְאֵיךְ לָךְ [הַיְכָלָת] לְפָרְנָסֶם וְלְהַשִּׁיאָם – עִלְפִּיכֶן הַשְׁתַּמֵּשׁ בָּזָה הַסִּפְרִי!"

וְהוּא לֹא הָיָה יוֹדֵעַ: "שֶׁהֵם מִפְתִּים אוֹתוֹ!" – וְסָבַר: "שְׁלִבּוֹ מִיַּעֲצוֹ לָזָה!"

וְנִסַּע לְאֲבִיו-זִקְנּוֹ עַל קִבְרוֹ, וְשָׂאֵל אוֹתוֹ: "בְּאֲשֶׁר שְׁהִנַּחְתָּ 'צוּאָה', שְׁלֹא לְהַשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַסִּפְרִי, רַק שִׁיחֵיָה לָנוּ אֲמוּנָה בְּהֵשֶׁם-יִתְבָּרַךְ!" – וְעָתָה הִלֵּב מִפְתָּה אוֹתִי: "לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ!"

עָנָה אוֹתוֹ [וְזָמַן] הַזִּקְנִי הַנִּפְטָר הַנִּלְלִי: "אֶהְיֶה-עִלְפִּי שִׁישׁ לָךְ כַּח לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ בְּקִדְשָׁה, מוֹטָב שִׁיחֵיָה לָךְ אֲמוּנָה בְּהֵשֶׁם-יִתְבָּרַךְ, וְאֵל תִּשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ, וְהֵשֶׁם-יִתְבָּרַךְ יַעֲזֹר לָךְ!" – וְעָשָׂה כֵּן!

[פָּרָק ו] הוּא נִעֲשָׂה 'עָנָן' / הַ'שָּׂדִים'; הַ'מְכַשְּׁפִים'; וְהַ'מְדַבְּרִים' / נִשְׁקָה הַ'אֵילָן' כָּלּוּ / הַ'רְמְזִים' בְּתֵהִלִּים

[א] [הַ'עָנָן] מִמִּשְׁיָד לְסִפְר לְהַשְׁלִים, אִיךְ שְׁנַעֲשָׂה 'עָנָן' (נִיחֵי הַיּוֹם!) וְהָיָה הַמְּלִיכָה חוֹלָה, [הֵינּוּ: 'הַמְּלִיכָה'] בְּאוֹתָהּ מְדִינָה שִׁיּוֹשֵׁב בָּהּ הַנִּכְד שֶׁל הַזִּקְנִי הַנִּלְלִי!"

ועסק ב'דאקטורים' - ולא היו יכולים לעשות [12] 'רפואה', מחמת גדל החמימות שהיה שם באותה המדינה, [על-כן] לא היו מועילים הרפואות!

ונזר המלך 'שלי המדינה': "שישראל יתפללו בעדו!"

אמר המלך 'שלנו': "באשר שיה הנכד הנ"ל, יש לו כח להשתמש עם הספר בקדשה, ואינו משתמש בו - עליך נעשה לטובתו!"

וצוה עלי: "להיות שם ענין" [כדי לקרר האויר] - כדי שיהיה להמלך 'רפואה', מה'רפואות' שלקח כבר, ומה'רפואות' שיקח עוד!

והנכד הנ"ל לא ידע כלל מזה!

ומחמת זה, אני הייתי בכאן ענין!

(כליזה) [מתחלת פרק ה, עד כאן] - היה מספר הענין להשליח).

וזה הבן הנ"ל (הינו זה שלא היה לו כח בגליו בתחלה), היה הולך אחריהם ושומע!

[ב] והביאו אותו 'השד' שנעשה ענין] למלך [של השדים], וצוה המלך: "שיקחו הפח, ויחזירו [אותו] להמלך הנ"ל [של האי] - שלקחו ממנו הפח, בשביל שבנה האי במקומם!" - והחזירו לו הפח!

[ג] ואז חזר הבן של השדים הנ"ל [שאביו ואמו בכו עליהם, כנ"ל [פרק ד אות ב] - ובא מיסר מאד בלא פח, כי ענו אותו מאד שם!

וחרה לו מאד [להבין של השדים], על המכשף שענה אותו [שם] כליכף! - וצוה לבניו ומשפחתו: "שיהיו אורבים תמיד על המכשף הנ"ל!"

ויש ביניהם מדברים! - והלכו והגידו להמכשף: "שישמר עצמו, כי הם אורבים עליו!"

ועשה [ה] 'מכשף' 'תהבולות' [לשמור עצמו] - וקרא עוד מכשפים שיודעים [מיעוד] משפחות' - כדי לשמר [עצמו] מהם!

וחרה מאד להבן הנ"ל ולמשפחתו, על המדברים - על שגלו סודו להמכשף!

[ד] פעם אחד נזדמן: שהלכו יחד, ממשפחה של הבן הנ"ל, ומהמדברים - על המשמר, אצל המלך [של השדים]! - והלכו בני המשפחה [של הבן] הנ"ל, ועשו עליה על המדברים!

וחרה המלך את המדברים!

וחרה להמדברים הנשאים! - והלכו, ועשו מרידה [גדולה] בין כל המלכים!

והיה בין השדים: רעב, וחלשות, וחרב, ודבר! - ונעשה מלחמות בין כל המלכים! - ועלידייזה נעשה רעידת הארץ! - [ועלידייזה] נפלה הארץ כלה! - [ועלידייזה] נשקה האילן כלו!

[ועלידייזה] לא נשאר מהם [מהשדים] כלל, ונעשו כלא היו - אמן!

[ה] סוד מעשה זו מרמז בקפיטל א' שבתהלים: "אשרי האיש וכו'!"

[מי שיש לו עינים, יראה; ומי שיש לו לב, יבין] - מה שנעשה בעולם!

"דרך רשעים; דרך צדיקים" וכו' [פסוק ו] - הינו: בחינת ה'דרכים' הנ"ל שיש בהם האבק שמפזרים וכו', כנ"ל [פרק ב אות ד]!

"והיה כעץ שתול על פלגי מים, אשר פריו יתן בעתו, ועלהו וכו' [לא יבול], וכל אשר יעשה יצליח" [פסוק ג] - הינו: האילן הנ"ל, שכל פריו, ועליו, הפל כאשר לכל - מסוגל מאד, כנ"ל [פרק ב אות ב]!

דוק ותשפח עוד איזה רמזים:

"אשרי האיש אשר לא הלך" [פסוק א] - כי בתחילה לא היה יכול לילך [ה'בן החגר']!

"לא עמד" [שם] - כי אחר-כך לא היה יכול לעמד גם כן!

"ובמושב לצים" [שם] - הינו: מושב לצים הנ"ל שעושים [שם השדים] ליצנות וכו', כנ"ל [פרק ה אות ב]!

"כמץ אשר תדפנו רוח" [פסוק ד] - הינו: ה'רוח' שנושא [אותו] ה'פול' הנ"ל [פרק ב אות ג] - אצל ה'לבנה']!

וכליזה [הרמזים האלה בתהלים פרק א] - הוא רק רמזים בעלמא, שהאיר [רבנו ז"ל] עינינו קצת - למען נבין ונשפיל קצת, עד היכן הדברים מגיעים!

אבל הדברים סתומים עדין בתכלית ההעלם - כי כל אלו המעשיות שספר - גבהו מאד מאד מדעת אנושי, ונעלמים מעין כל חי וכו'.

[פרק ה] דער 'חכם' / די 'שדים' לאזן
נישט אנטרענקן דעם 'בוים' / די 'מדברים'
/ זיי מאכן 'ליצנות' / דער 'עיגול' /
דער 'ספר פון די שדים' / נאר 'אמונה'

[א] אמאל איז געווען א 'חכם'! - און דער 'קיסר'
פון דער 'מדינה' [וואו דער 'חכם' האט געוואוינט], איז
געווען א גרויסער 'אפיקורס'! און ער האט
געמאכט די גאנצע 'מדינה' פאר 'אפיקורסים'!
איז געגאנגען דער [דאזיגער] 'חכם' - און האט
גערופן די 'גאנצע משפחה' זיינע, און האט צו זיי
געזאגט:

"איר זעהט דאך: אז דער 'קיסר' איז א 'גרויסער
אפיקורס', און האט געמאכט די 'גאנצע מדינה'
פאר 'אפיקורסים' - און א טייל פון אונזער
'משפחה', האט ער שוין אויף געמאכט פאר
'אפיקורסים'. בכך [דערביבער]: לאמיר זיך
אוועקלאזן אין דער 'מדבר', פדי מיר זאלן בלייבן
ביי אונזער 'אמונה' אין 'גאט ברוך-הוא'!"

זענען זיי מרוצה [באווייליגט] געווארן דערויף [און זיי
האבן מסכים געווען מיט אים]!

האט דער 'חכם' געזאגט א [געוויסע] 'שם' [פון די
הייליגע שמות], האט עס זיי געבראכט [געברענגט] צו א
'מדבר'! - איז אים נישט געפעלן די [דאזיגע]
מדבר'!

האט ער ווידער געזאגט א 'שם', האט עס זיי
אוועקגעטראגן צו א 'אנדערע מדבר'! - איז אים
די [דאזיגע אנדערע] מדבר' אויף נישט געפעלן.

האט ער נאך [נאכאמאל] געזאגט א 'שם', האט עס
זיי ווידער געבראכט צו א 'אנדערע מדבר'! - איז
די [דאזיגע] מדבר' אים יא געפעלן!

און די [דאזיגע] מדבר', איז געווען נאנט צו די
'צווייטזיגנט בערג' (הנ"ל) [וואס אויבנדערמאנט - פרק ב
אות ג; אנהייב פרק ד].

איז דער [דאזיגער] 'חכם' געגאנגען, און האט
געמאכט א 'עיגול' (כלומר: ארומגעקרייזט

[ארומגערינגלט]) ארום זיי - אז קיינער זאל נישט
קענען צוטרעטן [צוקומען] צו זיי!

[ב] און עס איז פארהאנדן א 'בוים' - וואס אז
מ'זאל דעם [דאזיגע] 'בוים' אנטרענקן, וואלט פון
אונז (היינו: פון די 'שדים'), גארנישט געבליבן! -
איבערדעם [צוליבדעם] שטייען תמיד פון אונז,
וואס זיי גראבן [די ערד ארום דעם 'בוים'] 'טאג' און
'נאכט', און לאזן נישט צו קיין 'וואסער' צו דעם
'בוים'!

האט אים געפרעגט דער 'אנדערער' [דער 'שליח']
פרעגט פונעם [וואלקן]: "נאך וואס [פאר] וואס [פאר] דארף
מען שטיין 'טאג' און 'נאכט' און גראבן? - אי
מער, ווי [וויבאלד] מ'גראפט אפ איינמאל [ארום דעם
'בוים'], אז דאס 'וואסער' זאל נישט קענען
צוקומען [צום 'בוים'], איז [דאך] שוין גענוג"!

האט ער [דער 'וואלקן'] אים געענטפערט: "באשר
[אזוי] עס איז ביי אונז [צווישן די שדים] פארהאנדן
'מדברים' (כלומר: דעדערס) [וואס רעדן אגאנצע צייט]! -
און די [דאזיגע] 'מדברים', גייען און מאכן קריג,
צווישן דעם מלך' און צווישן דעם [אנדערן] מלך'!
- און דורכדעם ווערט מלחמות! - און דורך די
'מלחמות', ווערט 'ערד-ציטערניש'! - [במילא
דורכדעם] פאלט איין די 'ערד' וואס [איז] ארום דעם
[פלאץ פונעם] גראבן! - [במילא דורכדעם] קען קומען
[צוקומען] 'וואסער' צום 'בוים'! - איבערדעם [צוליב-
דעם] מוז מען שטיין תמיד און גראבן [ווי פריער
דערמאנט]!"

[ג] [דערציילט דער 'וואלקן' ווייטער:] און אז עס ווערט א
'מלך' צווישן אונז [ביי די שדים], מאכט מען פאר
אים 'כל הליצנות' [אלע סארט ליצנות], און מ'איז
פריילעך! - דער [שד] שפעט: "ווי ער האט מזיק
געווען א 'קינד', און ווי די 'יולדת' טרויערט
דערויף!" - און דער [אנדערער שד] ווייזט א אנדער
'ליצנות'! - און אזוי [ווייטער] פמה ערליי 'ליצנות'!

און אז דער 'מלך' קומט אין [די] 'שמחה' אריין [ער
ווערט זייער פריילעך] - גייט ער און שפאצירט זיך
מיט די 'שריי-מלוכה', און פרובט זיך אויסרייסן
דעם 'בוים'! - ווארן אז דער 'בוים' זאל גארנישט
זיין [בכלל], וואלט אונז זייער גוט געווען!

און דער 'מלך' שטארקט זיך דאס 'הארץ' זייער, כדי ער זאל אויסרייסן דעם 'בוים' אינגאנצן!! - ווי [גאר] ער קומט צום בוים, טוט [דאן] דער 'בוים', א גרויסן געשריי! - אזוי פאלט אויף אים [דער מלך] א 'פחד'! - מוז ער זיך אומקערן!

[ד] [דער ציילט דער 'וואלקן' ווייטער:] אמאל איז געווארן א נייער 'מלך' ביי אונז (דהיינו: ביי [די] 'שדים' - ווארן דאס האט אלץ דער ציילט דער 'וואלקן' צו דעם 'שליח', כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]) - האט מען פאר אים געמאכט 'גרויסע ליצנות, כנ"ל' [ווי אויבנדערמאנט] - איז ער אריינגעקומען אין גרויס 'שמחה' - און האט זיך געמאכט א 'שטארק הארץ' זייער - און האט געוואלט: "אויסרייסן דעם 'בוים', גאר אינגאנצן!"

און איז ארויסגעגאנגען זיך שפאצירן מיט זיינע 'שדים' - און האט זיך זייער געשטארקט דאס 'הארץ', און איז צוגעלאפן אויסרייסן דעם 'בוים' אינגאנצן!

ווי ער איז געקומען צום 'בוים' - האט ער [די בוים] אויף אים [אויפן מלך], א גרויסן געשריי געטאן! - איז אויף אים געפאלן א 'פחד'! - האט ער זיך אומגעקערט, און איז געווען אין גרויס 'פעס', און איז צוריקגעגאנגען.

[ה] דערווייל האט ער [דער דאזיגער נייער מלך] א קוק געטאן, האט ער דערזעהן: 'מענטשן זיצן! (דאס איז געווען דער 'חכם' הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט], מיט זיינע מענטשן).

האט דער [דאזיגער] מלך געשיקט [עטליכע] פון זיינע 'לייט' [די שדים]: "אז זיי זאלן עפעס טוהן!" (דהיינו: מזיק זיין זיי, אזוי ווי זייער שטייגער איז [אלעמאל]).

ווי די 'משפחה' פון דעם 'חכם', האבן זיי דערזעהן [די 'שדים'] - איז אויף זיי געפאלן א גרויסער 'פחד'! - האט זיך דער 'זקן' (דהיינו: דער 'חכם' הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט]) אנגערופן צו זיי: "שרעקט אייך נישט!"

ווי די 'שדים' זענען אהינגעקומען [צום 'חכם' מיט זיינע מענטשן] - האבן זיי נישט געקענט צוטרעטן [צוקומען צו זיי], מחמת [צוליב] דעם 'עיגול' וואס ארום זיי איז געווען!

האט ער [דער 'מלך'] געשיקט אנדערע 'שלוחים' - האבן זיי אויך נישט געקענט צוטרעטן [צוקומען צו זיי]!

איז דער 'מלך' געקומען אין גרויס 'פעס' אריין, און איז אליין געגאנגען - און ער האט אויך נישט געקענט צוטרעטן [צוקומען] צו זיי!

האט ער געבעטן דעם 'זקן' [דער 'חכם']: "אז ער זאל אים לאזן אריינגיין צו זיי!"

האט אים דער 'זקן' געזאגט: "ווייל דו בעטסט מיר, וועל איך דיך יא אריינלאזן! - לושמיר [אבער אזוי-ווי] עס איז קיין שטייגער נישט, אז א 'מלך' זאל אליין גיין, על-כן [דעריבער] וועל איך דיך אריינלאזן, נאך מיט איינעם [מיט נאך איינעם]!"

האט ער [דער 'זקן'] זיי געעפנט א 'טירל', זענען זיי אריינגעגאנגען! - און האט ווידער פארשלאסן דעם 'עיגול'!

האט דער 'מלך' געזאגט צום 'זקן': "ווי קומסטו זיך [צו] זעצן אויף מיין ארט?"! - האט ער אים געזאגט: "פארנוואס איז דאס דיין ארט? עס איז מיין ארט!"

זאגט דער 'מלך' צום 'זקן': "דו האסט פאר מיר קיין מורא נישט?"! - זאגט ער [דער 'זקן']: "ניין!"

זאגט ער ווידער [דער 'מלך']: "דו האסט קיין מורא נישט?"!

און [דער 'מלך'] האט זיך אויסגעצויגן, און איז געווארן זייער גרויס ביז אין [די] הימל - און האט אים געוואלט איינשלינגן!

זאגט [אים] דער 'זקן': "איך האב פארט קיין מורא גארנישט פאר [פון] דיר! - נאר אז איך וויל, וועסטו פאר מיר יא מורא האבן!"

און [דער 'זקן'] איז געגאנגען, און האט אביסל מתפלל געווען - איז געווארן 'גרויסע וואלקנס', און סע [ס'איז] געווען גרויסע 'דינערן' - און דער 'דינער' הרגעט זיי זייער אויס [די 'שדים']!

זענען גע'הרגעט געווארן אלע זיינע 'שריי' מלוכה' וואס זענען מיט אים געווען [מיטן דאזיגן 'מלך' פון די 'שדים']! - און סע [ס'איז] מער נישט געבליבן, נאר דעם 'מלך', מיט דעם 'איינעם'!

וואס ער איז מיט אים געווען דארט אין דעם
'עייגול'!

האט ער אים געבעטן (דהיינו: דער 'מלך' האט געבעטן
דעם 'זקן'): "אז דער 'דינער' זאל אויפהערן!" -
האט אויפגעהערט [דער דינער]!

[ו] האט דער 'מלך' זיך אנגערופן, און האט
געזאגט צום 'זקן': "אז דו ביזט יא אזוי א
מענטש - וועל איך דיר שענקן, א 'ספר', פון אלע
'משפחות' פון די 'שדים'!

ווארן ס'פארהאנדן 'בעלי-שמות' [בעל-שם'ס], וואס
זיי ווייסן מער נישט, נאר פון איין 'משפחה'. און
אפילו די [דאזיגע] 'משפחה' [וואס זיי ווייסן יא], ווייסן
זיי אויך נישט אינגאנצן!

איך וועל דיר געבן א 'ספר', וואס דערינען
שטייען 'אלע משפחות' - ווארן ביי דעם 'מלך',
זענען זיי אלע פארשריבן - און אפילו ווער
ס'ווערט געבוירן, ווערט אויך פארשריבן ביי דעם
'מלך'."

האט דער 'מלך' געשיקט דעם 'איינעם' וואס ער
איז מיט אים געווען [איינעם 'עייגול'], נאך דעם 'ספר'!
(נמצא [קומט-אויס]: האט ער זייער רעכט [ריכטיג] געטאן,
[אויף] וואס ער האט אים אריינגעלאזט נאך מיט איינעם [מיט
נאך איינעם] - ווארן זוכט [נוייל אויב נישט], וועמען וואלט ער
[דאן] געשיקט!) - האט ער אים געבראכט דאס
'ספר'!

האט ער געעפנט דאס 'ספר' - האט ער געזעהן,
עס שטייט דערינען: "אלה-אלפים ורבירבבות
[טויזנטער און צענדליגע-טויזנטער, פון] זייערע
'משפחות'!"

האט דער 'מלך' צוגעזאגט [מבטיח געווען פאר] דעם
'זקן': "אז זיי זאלן [וועלן] קיינמאל נישט מזיק
זיין, די גאנצע משפחה פון דעם 'זקן'!"

און [דער מלך] האט געהייסן [פארן זון]: "נאז מ'זאל אים
ברענגען, אלע 'פאטרעטן' [ביזנער] פון זיין [דעם
זון] 'גאנצער משפחה' - און אפילו אז עס וועט
ביי זיי געבוירן ווערן א 'קינד', זאל מען תיבה
ברענגען זיין 'פאטרעט' - כדי זיי זאלן נישט מזיק
זיין קיינעם פון דער 'משפחה' פון דעם 'זקן'!"

[ז] דערנאך, אז עס [ס'איז] געקומען די צייט פון
דעם 'זקן', אז ער זאל אוועקגיין [נסתלק ווערן] פון
דער וועלט - האט ער גערופן זיינע 'קינדער', און
האט זיי 'צוואה' געלאזט, און האט צו זיי אזוי
געזאגט:

"איך לאז אייך איבער דאס [דאזיגע] 'ספר' - און
איר זעהט דאך, אז איך האב כח צוגיין מיט דעם
[דאזיגע] 'ספר' בקדושה - און פונדעסטוועגן פארט,
ניץ איך דערמיט נישט, נאר איך האב 'אמונה' אין
'השם-יתברך' - זאלט איר אויך דערמיט נישט
ניצן!

אפילו אז עס וועט זיך געפונען איינער פון אייך,
וואס ער וועט קענען ניצן דערמיט בקדושה -
זאל ער פארט דערמיט נישט ניצן, נאר ער זאל
האבן 'אמונה' אין 'השם-יתברך'!"

[ח] דערנאך איז דער 'הכם' געשטארבן! - און
דאס 'ספר' איז געגאנגען בירושה, און עס איז
אנגעקומען צו זיין 'אייניקל' - און ער האט
געהאט כח צוגיין דערמיט בקדושה, נאר ער
האט געהאט 'אמונה' אין 'השם-יתברך', און ער
האט דערמיט נישט געניצט - אזוי-ווי דער 'זקן'
האט 'צוואה' געלאזט!

און די 'מדברים' (דהיינו: די וואס זיי רעדן אן) וואס עס
איז פארהאנדן צווישן די 'שדים', האבן
אנגערעדט דאס 'אייניקל' פון דעם [אויבנדערמאנטן]
זקן: "באשר [אזוי-ווי] דו האסט 'טעכטער' גרויסע,
און דו פארמאגסט נישט [די מעגליכקייט] זיי מפרנס
צו זיין, און זיי 'תתונה' [צו] מאכן - על-כן [דעריבער]
פארע דיר מיט דעם 'ספר'!"

און ער האט נישט געוואוסט: "אז זיי [די מדברים]
רעדן אים דאס אן!" - און ער האט געמיינט: "אז
זיין 'הארץ' רעדט אים דאס אן!"

איז ער געפארן צו זיין 'זיידן' אויף זיין 'קבר' -
און האט אים געפרעגט: באשר [אזוי-ווי] דו האסט
געלאזט 'צוואה': "אז מען זאל נישט ניצן מיט
דעם 'ספר', נאר מיר זאלן 'אמונה' האבן אין
'השם-יתברך'!" - היינט רעדט מיר אן דאס
'הארץ': "איך זאל דערמיט ניצן!"

האט אים געענטפערט זיין 'זיידע' [דער
'אויבנדערמאנטער זון] וואס ער איז געשטארבן: "כאטשע

'כח' אין די 'פיס' - איז זיי נאכגעגאנגען און האט דאס אלץ געהערט.

[ב] האט מען אים געבראכט צום 'מלך' (דהיינו: דעם וואס ער איז געווארן א 'וואלקן', האט מען אים געבראכט צום 'מלך' פון די 'שדים').

האט דער 'מלך' געהייסן: "אז מען זאל ביי אים אפגעמען [צוריקגעמען] דעם 'כח', און מען זאל [דאס] אומקערן צו דעם 'מלך' [פונעם אויבנדערמאנטן אינדל] (וואס זיי האבן ביי אים דעם 'כח' אנוועקגענומען - ווייל ער האט געבויעט אויף זייער ארט, פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט])!"

האט מען אים אומגעקערט דעם 'כח'!

[ג] איז [דאס] צוריקגעקומען דער 'זוהן' פון די 'שדים' (וואס דער 'פאטער' און 'מוטער' האבן געוויינט נאך אים, פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]) - און ער איז געקומען זייער אפגעמוטשעט אן 'כח', ווארן מען האט אים דארט זייער געפייניגט!

האט עס אים זייער פארדראסן [פארן 'זוהן' פון די 'שדים'], אויף דעם 'מכשף', [אויף] וואס ער האט אים דארט אזוינע 'סודים' אנגעטאן! - האט ער אנגעזאגט [פאר] זיינע 'קינדער' און זיין 'משפחה': "אז זיי זאלן תמיד לאקערן אויף דעם 'מכשף'!"

און צווישן די 'שדים', איז דאך אבער דא 'מדברים' (דהיינו: די 'דעדרס')! - זענען זיי געגאנגען, און האבן אפגעזאגט [אויבערגעזאגט פאר] דעם 'מכשף': "אז זיי לאקערן אויף אים!" - פדי ער זאל זיך היטן.

האט דער 'מכשף' געטאן 'תחבולות' [מיטן זיך צו היטן] - און ער האט גערופן 'נאך מכשפים', וואס זיי ווייסן [פון] 'נאך משפחות' - פדי ער זאל זיך היטן פון זיי.

האט עס זייער פארדראסן [פאר] דעם 'זוהן', מיט זיין 'משפחה', אויף די 'מדברים' - נאך וואס [אויף] [וואס] זיי האבן אויסגעזאגט דעם 'סוד' [פאר] דעם 'מכשף'!

[ד] אמאל האט זיך געטראפן: אז זיי זענען אינאיינעם געגאנגען, אויף דער 'ווארטע' [משמורת: היטן], ביי דעם 'מלך' [פון די 'שדים'] - [סיי] פון דער 'משפחה' פון דעם 'זוהן', און [סיי] פון די 'מדברים'!

די קענסט ניצן דערמיט בקדושה, איז בעסער אז די זאלסט האבן 'אמונה' אין 'השם-יתברך', און זאלסט דערמיט נישט ניצן, און 'השם-יתברך' וועט דיר העלפן!" - האט ער אזוי געטאן!

[פרק ו] ער ווערט א 'וואלקן' / די 'שדים'; די 'מנשפים'; און די 'מדברים' / דער 'בוים' ווערט אנגעטרענקט' / די 'רמזים' אין 'תהלים'

[א] [דערצייגט ווייטער דער 'וואלקן' פארן 'שלים', וויאזוי ער איז געווארן א 'וואלקן']: ויהי היום! איז דער 'מלך' פון דער [דאזיגער] 'מדינה', וואס דארט איז געזעצן דאס 'אייניקל' פון דעם [אויבנדערמאנטן] 'זקן' - איז דער 'מלך' קראנק געווארן!

האט ער זיך געפארעט מיט 'דאקטורים' - און זיי האבן אים נישט געקענט טאן קיין 'רפואה', מחמת [צוליב די] גרויסע 'היצן', וואס איז געווען דארט אין דער [דאזיגער] 'מדינה', דעריבער האבן נישט געהאלפן די 'רפואות'!

האט דער 'מלך' פון דער 'מדינה' גוזר געווען: "אז איךן זאלן פאר אים מתפלל זיין!"

האט אוינגער 'מלך' געזאגט (דהיינו: דער 'מלך' פון 'שדים'): "באשר [אזוי-ווי] דאס [דאזיגן אויבנדערמאנטן] 'אייניקל', האט זיך פח צוגינגן מיט דעם 'ספר' בקדושה - און ער ניצט פארט נישט דערמיט - דרום [דעריבער] פאדארפן מיר אים א טובה טאן!"

און האט געהייסן מיר: "אז איך זאל דארט ווערן א 'וואלקן' [פדי אפצוקילן די לופט] - פדי דער 'מלך' (פון דער 'מדינה') זאל האבן א 'רפואה', פון די 'רפואות' וואס ער האט שוין גענומען, און פון די 'רפואות' וואס ער וועט נאך נעמען!"

און דאס [אויבנדערמאנטע] 'אייניקל', האט דערפון גארנישט געוואוסט!

און מחמת [צוליב] דעם, בין איך דא געווען א 'וואלקן'!

(דאס [פון] אנהייב פרק ה, ביז אהער) - האט אלץ דערצייגט דער 'וואלקן' צום 'שליח'!

און דער [אויבנדערמאנטער 'זוהן', דער 'פריערדיגער היקעדיגער'] וואס ער האט פריער נישט געהאט קיין

- [און עס] זענען געגאנגען די 'משפחה פון דעם זיהן, און האבן געמאכט א 'בלבול' אויף די 'מדברים'!

האט דער 'מלך' אויסגע'הרגעט די 'מדברים'!

האט עס די 'איבריגע מדברים' פארדראסן - זענען זיי געגאנגען, און האבן געמאכט א 'מרידה' (דהיינו: א גרויסע קריג), צווישן אלע 'מלכים'!

איז געווארן צווישן די 'שדים': 'הונגער', און 'הולשות', און 'הרב', און 'דבר'! - און סע [ס'איז] געווארן 'מלחמות' צווישן אלע 'מלכים'! - און דורכדעם איז געווארן 'ערד-ציטערניש'! - [במילא] איז איינגעפאלן די גאנצע 'ערד'! - [במילא] איז דער 'בוים' געווארן אנגעטרענקט גאר אינגאנצן!

איז [במילא] פון זיי (דהיינו: פון די 'שדים') גארנישט געבליבן, און זיי זענען געווארן גארנישט - אמן!

[ה] "אשרי האיש אשר לא הלך וכו' - לא עמד - ובמושב לצים וכו' - והיה כעץ שתול על פלגי מים וכו'" [תהלים א, א-ג].

גאר די [דאזיגע גאנצע] 'מעשה', איז מרומז אין דעם [דאזיגן] קאפיטל [תהלים פרק א - "אשרי האיש וכו'"]!

ווער עס האט 'אויגן', לאז [זאל] זעהן! און ווער עס האט א 'הארץ', לאז [זאל] פארשטיין! וואס אויף דער וועלט טוט זיך!

[פון דא און ווייטער, האבן מיר איבערגעזעצט אין אידיש - די המשך פון די רמזים וואס שטייט גאר ביי די 'לשון-הקודש' דיגע חלק]:

"דרך רשעים; דרך צדיקים" (פסוק ו) - דאס זענען: די בהינה פון די 'אויבנדערמאנטע וועגן' וואס איז פארהאן אין זיי די 'פול-שטויב' וואס 'משפרייט אויס וכו', ווי אויבנדערמאנט (פרק ב אות ד)!

"והיה כעץ שתול על פלגי מים, אשר פרוי יתן בעתו, ועלהו לא יבול, וכל אשר יעשה יצליח" (פסוק ג).

"און דער דאזיגער מענטש (וואס גייט אויף ערליכע וועגן) - וועט זיין אזוי-ווי א 'בוים' וואס איז אנגעפלאנצט געבן 'טייכן וואסער, וואס זיין

פרוכט גיבט ער אין פארשטימטן צייט; און זיינע בלעטער ווערן נישט פארועלקט (פארטרוקנט); און אלעס וואס ער וועט טוהן, וועט ער מצליח זיין".

דאס איז דער 'אויבנדערמאנטער בוים', וואס אלע זיינע פרוכט און בלעטער, אלעס אלעס, איז זייער מסוגל, ווי אויבנדערמאנט (פרק ב אות ב)!

קוק גוט! וועסטו טרעפן נאך רמזים:

"אשרי האיש אשר לא הלך" (פסוק א), "וואויל איז דער מענטש וואס איז נישט געגאנגען" - ווייל אין אנהייב האט ער נישט געקענט גיין (דער 'הינקעדיגער זיהן')!

"לא עמד" (שם), "ער איז נישט געשטאנען (אין די זינדיגע וועגן)" - ווייל נאכדעם האט ער שוין אויך (אפילו) נישט געקענט שטיין!

"ובמושב לצים" (שם), און אין א צוזאמקום פון 'לצים' ("לא ישב" - איז ער נישט געזעצן) - דאס איז די אויבנדערמאנטע 'מושב לצים' וואס מען מאכט דארט 'ליצנות' וכו', ווי אויבנדערמאנט (פרק ה אות ב - ביי די 'שדים')!

"כמוץ אשר תדפנו רוח" (פסוק ד), "נישט אזוי וועט זיין ביי די רשעים) גאר אזוי-ווי די שאלעכטס פון ווייץ, וואס די 'ווינט' בלאזט דאס אוועק" - דאס איז די 'אויבנדערמאנטן ווינט', וואס טראגט אוועק דעם 'פול-שטויב' (פרק ב אות ג - ביי די 'לבנה')!

און דאס אלעס (די דאזיגע אויבנדערמאנטע רמזים אין תהלים קאפיטל א) - זענען גאר סתם 'רמזים' (ווינקן), וואס ער (רבינו ז"ל) האט אונז אביסל ליכטיג געמאכט אונזערע אויגן - אז מיר זאלן אביסל פארשטיין און זיך קלוגן, ווי ווייט דאס דערגרייכט!

אפער דאס איז נאך אלץ פארהוילן מיטן גרעסטן באהעלטעניש - ווייל די אלע 'דאזיגע מעשיות' וואס ער האט דערציילט - זענען זייער זייער הויך פונעם מענטשליכן פארשטאנד, און באהאלטן פון יעדן וואס לעבט.

דעם רבינ'ס מעשיות

שם _____
טלפון _____
עיר _____

מבחן בסיפורי מעשיות

מעשה ג' - מחיגר (3) סוף

- כי מגיע כל הזמן מים לאילן מהנחל
- י. למה מנסה המלך של השדים לעקור את האילן לגמרי?
 - כי אם לא היה האילן היה טוב לשדים מאוד
 - כי עם האילן הזה יכול לבנות הרבה דברים
 - כי רצה לעשות שם דרך כבושה
- יא. למה לא מצליח המלך לעקור את האילן?
 - כי האילן הוא חזק מאוד
 - כי לקחו ממנו הכח
 - כי כשבא לאילן אזי האילן צועק מאוד ונופל עליו פחד וחוזר לאחוריו
- יב. האם המלך הצליח להיכנס לתוך העיגול של החכם?
 - עשה כישוף ועי"ז נכנס לשם ועוד אחד עמו
 - לא נכנס לשם כלל
 - החכם פתח לו פתח שייכנס הוא ועוד אחד
- יג. מה עשה המלך של השדים, כדי להראות את כוחו?
 - נעשה ענן
 - הוציא חרב גדולה
 - נעשה גדול מאוד עד השמים
- יד. מה עשה החכם?
 - הוציא את המלך מהעיגול והניח אותו
 - פחד מאוד ונכנע
 - התפלל קצת, ונעשה עב וענן ורעמים ונהרגו שרי המלוכה
- טו. מה ענה המלך של השדים לחכם?
 - שילך ממקומו מזה
 - שהוא לא מפחד ממה שעשה החכם
 - שאתן לך ספר מכל המשפחות של שדים, והבטיח לו שלא יזיקו את כל משפחתו לעולם
- טז. מה צוה החכם לבניו לפני מותו?
 - שבעת הצורך ישתמשו בספר של השדים
 - שאני מניח לכם הספר הזה, ואל תשתמשו בו, רק יהיה לכם אמונה בהשם יתברך
 - שישפרו את הספר של השדים
- יז. מה עשה הנכד של החכם כשפתו אותו להשתמש בספר של השדים?
 - לא שם לבו להם
 - הלך והשתמש בספר
 - נסע לקבר של זקנו ושאל אותו מה לעשות

- א. מי סיפר למי ש"פעם אחד היה חכם אחד וכו'?
 - המלך להענן
 - השליח להמלך
 - הענן להשליח
- ב. מה היה הקיסר של המדינה?
 - חכם
 - חכם גדול
 - אפיקורס גדול
- ג. מה עשה הקיסר את כל המדינה?
 - לחכמים
 - לחכמים גדולים
 - לאפיקורסים
- ד. להיכן אמר החכם למשפחתו שנפרוש, ולמה?
 - אל הישוב, כדי שיהיה לנו מה לאכול
 - אל העיר הקרובה, כדי שלא ניהרג כאן
 - אל המדבר, כדי שנשאיר בהאמונה בהשי"ת
- ה. איך הגיע החכם להיכן שרצה להגיע?
 - ע"י שהזכיר שם
 - ע"י ספינה
 - ברגל
- ו. איזה מקום הוטב בעיניו של החכם?
 - המקום הראשון שהגיע לשם
 - המקום השני שהגיע לשם
 - המקום השלישי שהגיע לשם
- ז. מה עשה החכם כדי שלא יוכלו להתקרב אליהם?
 - בנה חומה גבוהה
 - עשה עגול סביבותם
 - נכנס לתוך מבצר גדול
- ח. מה היה קורה אם אותו האילן נשקה?
 - לא היה נשאר מהשדים כלום
 - היו השדים משתגעין
 - היו השדים מקבלין כח
- ט. למה עומדים השדים יום ולילה וחופרין סביב האילן, כיון שחופרין פעם אחת למנוע המים יספיק?
 - כי המדברים עושים מחלוקות בין המלכים ונעשה מלחמה ועי"ז יוכל לבוא מים לאילן
 - כי המדברים עושים מחלוקות בין המלכים ונעשה מלחמה ועי"ז נעשה רעידת אדמה ועי"ז יוכל לבוא מים לאילן

ולא נשארו מהם פלל, ונעשו פלא היו - בהצלחה גדולה

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

דעם רבינ'ס אעשיות

נאמען _____
טעלפון _____
שטאט _____

בחינה אויף סיפורי מעשיות די דריטע מעשה - דער הינקעדיגער (3) (סוף)

- י. פארוואס פרוכט דער מלך פון די שדים צו אויסרייסן דעם בוים?
 ווייל אויב וואלט דער בוים נישט געווען, וואלט געווען זייער גוט פאר די שדים
 ווייל מיט דער בוים קען ער בויען אסאך זאכן
 ווייל ער וויל דארטן מאכן א וועג
- יא. פארוואס איז ער נישט מצליח צו אויסרייסן דעם בוים?
 ווייל ס'איז זייער א שטארקער בוים
 ווייל מ'נעמט אים צו די כח
 ווייל די בוים געבט א געשריי פאלט אויף אים א גרויסע פחד
- יב. האט דער מלך געקענט אריין גיין צום זקן [חכם]?
 יא! דורך כישוף
 ניין! ער איז בכלל נישט אריין
 דער חכם האט אים געעפנט א טירל
- יג. וואס האט דער מלך געטון צו ווייזן זיין כח?
 ער איז געווארן א וואלקן
 ער האט ארויס גענומען א גרויסע שווערד
 ער איז געווארן זייער גרויס ביז אין די הימל
- יד. וואס האט דער חכם געטון?
 ער האט ארויס געטראגן דעם מלך פון דעם עיגול
 ער האט זייער מורא געהאט און זיך מכניע געווען
 ער האט אביסל מתפלל געווען זענען גע'הרג'עט געווארן די שרי מלוכה
- טו. וואס האט דער מלך געזאגט פאר דעם זקן?
 ער זאל אוועק גיין פון דעם פלאץ
 אז ער האט נישט מורא
 ער האט אים צוגעזאגט אז זיי וועלן קיינמאל נישט מזיק זיין, זיין גאנצע משפחה
- טז. וואס האט דער זקן געזאגט ביי די צוואה?
 אז אויב ס'פעלט אויס קען מען נוצן בקדושה די ספר פון די משפחות פון די שדים
 אז מ'זאל נישט נוצן מיט דעם ספר, נאר האבן אמונה אין השי"ת
 אז מ'זאל פארברענען דעם ספר
- יז. וואס האט דער אייניקל געטון ווען די מדברים האבן אים צוגערעדט צו נוצן דעם ספר?
 ער האט זיך נישט וויסענדיג געמאכט
 ער האט זיך גענוצט מיט דעם ספר
 ער איז געפארן צו זיין זיידנס קבר און אים געפרעגט וואס צו טון

- א. ווער דערציילט די מעשה פון דעם חכם - זקן? פאר וועמען?
 דער מלך צו דער וואלקן
 דער שליח צו דעם מלך
 דער וואלקן צו דעם שליח
- ב. וואס איז געווען דער קיסר?
 א חכם
 א גרויסער חכם
 א גרויסער אפיקורס
- ג. וואס האט ער געמאכט די גאנצע מדינה?
 פאר חכמים
 פאר גרויסע חכמים
 פאר אפיקורסים
- ד. צו וואו, וויל זיך דער חכם אוועקלאזן? און פארוואס?
 אין א אנדערע שטאט, צו האבן וואס צו עסן
 אין א אנדערע שטאט, נישט צו ווערן גע'הרג'עט
 אין מדבר, כדי צו בלייבן ביי אונזער אמונה
- ה. וויאזוי איז דער חכם דארט אנגעקומען?
 דורך א שם
 מיט א שיף
 ער איז געגאנגען צופיס
- ו. די וויפילטע פלאץ איז אים געפעלן?
 די ערשטע
 די צווייטע
 די דריטע
- ז. וואס האט דער חכם געמאכט אז מ'זאל נישט קענען צוטערען צו זיין?
 א גרויסער מויער
 א עגול ארום זיי
 ער איז אריין אין א פאלאץ
- ח. וואס וואלט געשען ווען מ'טרונקט אן דעם בוים?
 וואלט פון די שדים גארנישט געבליבן
 וואלטן די שדים משוגע געווארן
 וואלטן די שדים באקומען כח
- ט. פארוואס איז נישט גענוג אז מ'גראבט איין מאל ארום דעם בוים?
 ווייל די רעדערס מאכן קריג צווישן מלכים, ווערט מלחמות, קען צוקומען וואסער צו דעם בוים
 ווייל די רעדערס מאכן קריג צווישן מלכים, ווערט מלחמות, ווערט ערד ציטערנישן, פאלט די ערד ארום דעם גראבן, קען צוקומען וואסער צו דעם בוים
 ווייל ס'קומט א גאנצן צייט וואסער פון טייך

איז פון זיי גארנישט גיבליפען. און זיי זענען גיווארין גארנישט. אָמון. - מיט פיל הצלחה

די סיפורי מעשיות וואס דער הייליגער רבי האט דערציילט זענען קודש קדשים, זיין כוונה איז געווען אונז צו אויפוועקן פון טיפן שלאף, אזוי ווי דער רבי האט געזאגט אז "די סיפורי מעשיות זענען מסוגל צו אויפוועקן פון שלאף.

דער הייליגער רבי האט געזאגט אז אין יעדע ווארט פון די הייליגע מעשיות זענען באהאלטן סודות התורה, און אפילו א פשוטער מענטש וואס וועט עס לערנען, קען ארויס נעמען פון דעם מוסר און התעוררות צו השם יתברך.

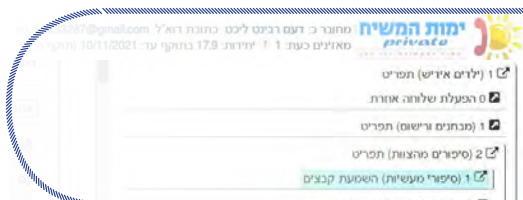
חברים יקרים!

ליום הולדת הראשון של הגליונות הנפלאים המלאים מאמרים שיחות וסיפורים מרבינו הנמ"ח ותלמידיו הק' הנקראים על שם הצדיק

"דעם רבינ'ס ליכט" ~ "דעם רבינ'ס מעשיות"

אנו יודעים כמה חשוב ונצרך להעביר לילדינו ולדורות הבאים אחרינו לדעת את דעת רבינו הק' - כמו שאמר רבינו גם לבניכם תודיעו את כל התורות והשיחות הנפלאות והנוראות והמעשיות וכיוצא בהם אשר גלה לנו ואמר אז זה הפסוק בהתלהבות גדול כגחלי אש. "והודעתם לבניך ולבני בניך"

טעלעפאן לייך, ווי הונדערטער קינדער זענען איינגעשריבן, א גרויסע צאל פון זיי האלטן מיט יעדע וואך די בחינות און גייען מיט די הייליגע לשונות פון רבינ'ס מעשיות אין זייער טאג-טעגליכע לעבן.

מאות גליונות מודפסים בעז"ה מדי שבוע עם מבחנים על הספר הק' ספורי מעשיות של רבינו הק' - כדי שמאות ילדים יוכלו להיבחן מדי שבוע על הספר הק' זה.

דעם רבינ'ס מעשיות

כרטיסים מיוחדים עם תמונות נפלאות על מאמרים ושיחות של רבינו הק' מוגשים ומומחשים לצעירי הצאן, הכרטיסים יודפסו שוב בעז"ה ויחולק בת"ת ובבתי מדרש של אנ"ש, כדי שילדינו ילכו עם התורות והשיחות בכל עת.

ווערט געשריבן; איבערגעקוקט; ניקוד; דעזיינט; געדריקט דורך עטליכע אינגעלייט מאנ"ש וועלכע געבן אוועק זייערע טייערע צייט וואך איין וואך אויס, להפיץ דעת רבינו בעולם.

דעם רבינ'ס עיכט

חברים יקרים!

כדי שנוכל להמשיך מפעל קד' זה, אנו חייבים את עזרתכם - כדי שנוכל לכסות את החובות וגם נוכל להמשיך להדפיס ולהפיץ את דעת רבינו הק' לילדינו היקרים, אנא השתתפו בעין יפה עבור מגבית קדוש זה ותתברכו בכל הברכות ובכל הישועות:

תתקשר: #8 02-5-3333-72

לתרום בנדירים פלוס: "דעם רבינ'ס ווינקל"

פעם אחת אמר רבינו: אצל מי שאני לוקח ומקבל ממון וכיוצא, אני נותן לו. כי בזה שאני מקבל אני נותן.

ר' נתן אמר לפני פטירתו: יפוצו מעינותיך חוצה, תהי' חזקים בממון, ברצון ובטרח.